

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 1844.

[ΑΡΙΘ. 95.]

ΟΙ ΚΑΦΡΑΙ.

Κάφρης.

Καφρίς.

Οι ΚΑΦΡΑΙ είναι, μετά τούς Ὄττεντότους, οι ἀξιολογώτεροι τῶν αὐτοχθόνων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ἡ ἐπωνυμία των Κάφρων εἶναι διαφθορά τῆς λέξεως Κιαρήρ, ἡτις σημαίνει ἄπιστος· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων τοῦ Ἀκρωτηρίου. Ὑπερβαίνουσι δὲ παραπολὺ τοὺς Ὄττεντότους κατὰ τὴν ἔραστηριότητα, καὶ εύρισκονται εἰς ἀνώτερον βαθὺ μόν τῆς ποιμενικῆς καταστάσεως, προσθέτοντες τὴν καλλιέργειαν τοῦ δραβοσίτου, τῆς μελίνης, τῶν πεπώνων, καὶ ἀλλων τινῶν βρωσίμων εἰς τὴν κυρίως ἐνασχόλησιν αὐτῶν, τὴν κτηνοτροφίαν, καὶ ἀποταμιεύοντες γεννήματα διὰ μέλλουσαν ἀνάλωσιν. Οἰκούσι δὲ κωμηδὸν ἀνὰ δέκα η̄ εἴκοσι οἰκογενείας ὑπ' ἀρχηγὸν δευτερεύοντα· κῶμαί τινες ἡγωμέναι ἀνα-

η. 11

γνωρίζουσιν ἀρχηγόν τινα ὑψηλοτέρου βαθμοῦ ὡς κεφαλήν των. Οἱ ἀρχηγοὶ προσπαθοῦσιν ἐπιπόνως εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας των. Ἐχουσι δ' ὀλίγα τινὰ προνόμια, ὡς τὸ οἰκειοποιεῖσθαι μέρος τῶν σφαζομένων βοῶν, ὀλίγους τινὸς τῶν πρώτων καρπῶν, καὶ ἄλλα παραπλήσια. Πόλεμοι γίνονται καποτε, καὶ προέρχονται ως ἐπιτοπλεῖστον ἐκ τῶν περὶ βοσκῆς διενέξεων. Τὰ δηλα των εἶναι λόγχῃ μικρὸν ρόπαλον, καὶ μεγάλη δερματίνη ἀσπίς. Ὁμολογοῦσι μὲν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ὑπερτάτου Ὅντος, ἀλλὰ δὲν προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν θρησκευτικὴν τινα λατρείαν, οὐδὲ ἔχουσιν εἰδῶλα. Περὶ μελλούσης ζωῆς φρονοῦσι σκοτεινῶς πως καὶ ἀρίστως πιστεύοντιν δόμως εἰς πνεύματα καὶ φαντάσματα, εἰς

καὶ θύουσι ζῶα. Εἶναι δὲ ὑπερβολὴ δεισιδαίμονες, καὶ δὲ λεγόμενος Ἀμακίρχης, τουτέστι προφήτης ἢ μαρτυρὸς, ἢ ὑετόμαντις, ἐνεργεῖ ἐπ' αὐτῶν δλεθριωτάτην ἐπιβρόσην. Ἀνθρώποι θανατόνονται καὶ ὑποκίνησιν τῶν τοιούτων ὑποκειμένων, καὶ δὲ προφήτης συμμερίζεται μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν περιουσίαν τοῦ θύματός του. Καὶ τινες δὲ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν διισχυρίζονται ὅτι ἔχουσι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ φέρωσι βροχήν· καὶ δὲ μὲν ἀληθεύσωσιν αἱ προφῆταις τῶν, λαμβάνουσιν αὐτοὺς τὴν τιμὴν, δὲν δὲ ἀποτύχωσιν, ἀποδίδουσι τὴν κακὴν ἔκβασιν εἰς τὴν πονηρίαν τοῦ λαοῦ. Ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων ἔθιμων τῶν ἔχουσιν οἱ Κάρφαι κοινὸν μετὰ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἡ γένεσις αὐτοῦ εἶναι τῷντι περισπούδαστος ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν γνωρίζουσι τίποτε περὶ τῆς εἰσαγωγῆς του. Δὲν τρώγουσι κρέας χοίρου, οὔτε ἵθυς, πλὴν τῶν δστραχοδέρμων. Δὲν ἔχουσι μονόξυλα. Τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας ὡς πρὸς τὴν γῆν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν ὑπὸ καλλιέργειαν ἀλλὰ τὸ τῆς νομῆς δικαίωμα ἔχουσι κοινὸν οἱ κάτοικοι ἑκάστης κώμης. Πεπαλαιωμένα ἔθιμα χρησιμεύουσιν ἀντὶ ἔγγράφου νόμου.

Τὸ κυριώτερον ἔνδυμα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶναι αἱ προβέαται. Οἱ ἀρχηγοὶ φοροῦσι δέρμα λεοπαρδάλεως πρὸς διάκρισιν. «Οἱ Κάρφαι, λέγει Ἀγγλος περιηγητής, «εἶναι ύψηλοι, ρωμαλέοι, καὶ εὔμορφοι ἄνδρες, ἔχοντες χαρακτῆρας οἵτινες πολλάκις προσεγγίζουσιν εἰς τὸν Ἀσιατικὸν ἢ Εὐρωπαϊκὸν τύπον, καὶ ἔξαιρέσει τῶν μαλλοειδῶν τριχῶν τῶν δλίγας δεικνύοντες ἰδιότητας τοῦ Αιθιοπικοῦ γένους. Τὸ χρῶμά των εἶναι εὐχρινές τι βαθὺ μελάγχροινον ὃ δὲ τρόπος των εἰλικρινής, ἥλαρδος, καὶ ἀνδρικός.» Αἱ γυναικες δὲν εἶναι τόσον εὐειδεῖς δσον οἱ ἄνδρες, ἐξ αἰτίας τῶν πόνων καὶ μόχθων δσους ὑπομένουσιν. Οἱ ἄνδρες περιφράττουσι μὲν τοὺς ἀγρούς των καὶ ἀμέλγουσι τὰς ἀγελάδας, ἀλλὰ τὴν γῆν καλλιεργοῦσι πραχματίτῶς αἱ γυναικες, αἵτινες καὶ οἰκοδομοῦσι τὰς καλύβας. Ἡ πολυγαμία εἶναι κοινὴ, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τοὺς πλουσιωτέρους, ἐπειδὴ τὰς συζύγους ἀγοράζουσι πάντοτε ἀντὶ βοῶν. Αἱ γυναικες τρώγουσι χωριστὰ τῶν ἀνδρῶν. Τὸ δὲ ἔθιμον τῆς πολυγαμίας πιστένεται ὅτι εἶναι πρόσφατον, καὶ ἐπήγαγέν εἰς τοῦ πλήθους τῶν ἀπροστατεύτων γυναικῶν αἵτινες ἔμενον μετὰ φονικοὺς πολέμους. Ἡ Καφρικὴ γλῶσσα εἶναι ἀπαλὴ καὶ πλουσία, ἀλλ' ἀμοιρος μουσικῆς. Καίτοι δὲ στοχαστικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ οἱ Κάρφαι, εἶναι δμως πολλὰ φιλόξενοι. Βόες, γενικῶς εἰπεῖν, σφάζονται μόνον ἐν περιστάσει γάμου, ἢ ἀλλου ἑρτασμοῦ.

Ως εἰς πολλὰς ἀλλας βροχάρους φυλάς, ἐστάλθησαν καὶ εἰς τοὺς Κάρφας Ἀγγλοι ιεραπόστολοι, οἱ-

τινες μετὰ πολλοῦ ζήλου διδάσκουσιν αὐτοὺς τὰ στοιχεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τὰς τέγνας τοῦ πεπολιτισμένου βίου. Πρὸς διασάρησιν δὲ καὶ τῆς εὐαπατήτου ἀγνοίας τῶν Ἀφρικανῶν τούτων, καὶ τῆς σωτηριώδους ἐπιβρόσης τῶν Ἀγγλων, καταχαροῦμεν τὸ ἐφεζῆς ἀνέκδοτον.—Ἀρχηγός τις τῶν Καφρῶν, δινόματι Πάτων, ὑπῆρχε ποτε πρὸς τὸν ἐν τῇ κώμῃ αὐτοῦ διατρίβοντα Εύρωπαῖον ιεροδιδάσκαλον, καὶ εἴπε· «Πολλάκις σὲ ἡκουσας λέγοντα, ἐνῷ ἐκήρυττες, ὅτι οὐδεὶς ἀλλος δύναται νὰ βρέξῃ εἰμὴ ὁ Θεὸς ὃ ἐν ταῖς Γραφαῖς τῶν Χριστιανῶν ἀποκαλυπτόμενος.-Ως ἐκ ταύτης δὲ τῆς διδασκαλίας σου, η τέχνη τοῦ παρ' ἡμῖν ὑετομάντεως κινδυνεύει τὰ μέγιστα, ἐπειδὴ οἱ Κάρφαι ἐπίστευον ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ φέρῃ τὴν δρογήν κατ' ἀρέσκειαν. Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα δριστικῶς. Πρὸς τοῦτο δὲ ἂς καλέσωμεν τὸν ὑετόμαντιν νὰ σὲ συντύχῃ εἰς τὴν πεδιάδα, ἐπου θέλουσι παρευρεθῆ καὶ ἀπαντες οἱ Κάρφαι τῆς περιχώρου νὰ κρίνωσι μεταξὺ σοῦ καὶ ἐκείνου.» Οἱ ιεραπόστολοις ἐδέγκη τὴν προφασιν ταύτην, καὶ διώρισε καιρὸν καὶ τόπον πρὸς δοκιμὴν τῆς τοῦ ὑετομάντεως ἔμπειρίας. Τὴν τεταγμένην ἡμέραν χιλιάδες Καφρῶν συνηλθον ἐκ τῶν πέριξ. Οἱ ἀρχηγοὶ ήσαν ἐνδεδυμένοι τὰς στρατιωτικὰς στολάς των, καὶ τὰ πάντα διετάχθησαν καθ' ὅλην τὴν Καφρικὴν φαντασίαν. Οἱ Ἀγγλοις, ἀντιπαραταχθεὶς εἰς διαβότον ὑετόμαντιν, ἐκήρυξεν ἀναφανδὸν, ἐμπροσθεν ὅλων, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ βρέξῃ· διὰ νὰ πληροφορήσῃ δὲ αὐτοὺς ἔτι μᾶλλον, ἔτοξε νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν ὑετόμαντιν ζεῦγος βιοῦν, ἀν τὴν οὐθελεν ἐπιτύχει νὰ φέρῃ βροχήν ἐντὸς προσδιωρισμένου τινὸς γρόνου. Οἱ ὑετόμαντις ἡρχισε τὰς ιεροπραξίας του, αἵτινες ήσαν ἀρμοδιώταται ν' ἀπατήσωσι τοὺς ἀμαθεῖς Κάρφας· ἀλλ' ἡ προθεσμία παρηλθε, γωρὶς διόλου νὰ βρέξῃ, καὶ γωρὶς νὰ φανῇ σημείον τι βροχῆς. Ἐξηκολούθει δμως ἔτι τὰς προσπαθείας του, ἀλλ' ἀνωφελῶς· ἐωσοῦ ἰδών δὲ Πάτων πῶς τὸ πρᾶγμα ἔμελλε νὰ τελειώσῃ, ἡρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν ὑετόμαντιν, μὲ φανερὸν δυστρέσκειαν, διὰ τὶ εἶχεν ἀπατήσειν αὐτοὺς τοσούτον χρόνον; Ἀπολογούμενος εἶπεν οὗτος ὅτι δὲ Πάτων δὲν εἶχε μεταχειρισθῆν αὐτὸν ἐπίστης ἐλευθερίως ὡς ὁ πατήρ του, δστις ἐπλήρωνε πάντοτε δσάκις ἐχρειάζετο βροχήν, καὶ εἰς δὲν πάντοτε ἐχοργεῖτο ἡ βροχή, ὡς ἡτο πασίγνωστον, ἐπὶ ἀναλόγῳ ἀνταμοιβῆ. Ἐγατούτα εδράξει τὴν εύκαιριαν δὲ ιεραπόστολος νὰ δεξῆς βόκα τινὰς λιμώττοντας, ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ τοῦ ὑετομάντεως, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐπὶ γειτονικοῦ τινος λόφου, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πλάνον πῶς ἔτυχε ν' ἀφῆσῃ τοὺς ἴδιους αὐτοῦ βόκας νὰ λιμώττωσιν ἐκ τῆς ἀνομβρίας·—τοιουτοτρόπως δεικνύων φανερὰ εἰς τὸν λαόν, δτι, ἀν δὲνθρωπος εἶχε τὴν περὶ ής δὲ λόγος δύνα-

μιν, δὲν ἥτο πιθανὸν δτὶ ηθελε παραμελήσει τὰ ἔδιά του συμφέροντα. ‘Ο νετόμαντις ἀπήγνησε τότε πρὸς τὸν λαὸν ἀποτεινόμενος’· ‘Ποτὲ δὲν ἐδυσκολεύμηνὸν βρέξω, πρὶν αὐτὸς ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς (αἰνιτόμενος τὸν ἱεραπόστολον)· ἀλλὰ τώρα ἀμά συνάξω τὰ νέφη, καὶ ἔτοιμάσω τὴν βροχὴν νὰ πέσῃ ἐν ἀφθονίᾳ, ἀρχῆσι δ ἥχος τίγγ, τίγγ, τίγγ, (ἐννοῶν τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας) δστις τρέπει τὰ σύννεφα εἰς φυγὴν, καὶ δὲν ἀφίνει τὴν βροχὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς ἔηρας καὶ διψώσης χώρας ἡμῶν.’» Ἐὰν τὸ δικαιολόγημα τοῦτο ἐπιστεύῃ ἡ ὅχι παρὰ τῶν Καφρῶν, ὁ Ἀγγλος δὲν ἥδυνατο ν’ ἀποφασίσῃ ἀλλὰ τοῦτο καλῶς ἐγνώριζεν, δτὶ δ Πάτων ποτὲ πλέον δὲν ἐπεμψε δῶρα εἰς τὸν ὑετόμαχτιν διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτὸν νὰ βρέξῃ.

ΠΕΡΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΥ.

Η συμπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη μεγάλως διαφέρουσιν ἀπ’ ἄλληλων. Ἐνδέχεται νὰ ὑπάρχῃ δυνατὴ μὲν ἀγάπη, μικρὰ δὲ συμπάθεια: Πολλάκις τωραντὶ τὰ δύο αἰσθήματα συνευρίσκονται καὶ ἵσως μεταξὺ ὅμηλίκων τὸ ἐν σπανίως ὑπάρχει ἄνευ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου ἡ αὐτόματος ἀγάπη τοῦ ἐνὸς μέρους ἐμπορεῖ νὰ ἔναι ἰσχυροτάτη, ἐλαχίστη δέ ἡ μεταξὺ τῶν δύο συμπάθεια, καὶ ὀλίγη ἐπομένως ἡ μεταξὺ φιλοστοργία.

Η μήτηρ συμπαθεῖ μετὰ τοῦ τέκνου ὄπόταν ἐννοῇ καὶ ἐπιτιμᾷ, καὶ ὀπωσοῦν συμφερίζεται τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐπιθυμίας του —καθ’ ὅλας τὰς διαφόρους περιστάσεις αἴτιες διεγείρουσιν αὐτά. Η συμπαθεῖσα μετὰ τοῦ τέκνου της ἀποκτᾷ μεγάλην εἰς τὸ πνεῦμά του ἐπιφρόνην. Ἐκ τούτου ἡ μαρική τινων ἔξουσία ἐπὶ τῶν τέκνων· Βάσις αὐτῆς ἔναι ἡ συμπάθεια, τουτέστι τὸ ἀνριθμὸς ἐννοεῖν πῶς τὰ τέκνα διαλογίζονται καὶ αἰσθάνονται, καὶ τὸ μετέχειν τῶν διαλογισμῶν αὐτῶν καὶ αἰσθημάτων.

Εἶπονδτι πολλάκις ὑπάρχει ἐλαχίστη συμπάθεια μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου. Ότι δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω, δὲν εἶναι διόλου παράδοξον. Δύναται τις μᾶλλον νὰ θαυμάσῃ ὅτι ἔχει ποτὲ ἄλλεως. Τὰ πάντα τείνουσιν εἰς τὸ ἐπιφέρειν πλήρη ἀνομοιότητα εἰς ὅλας τὰς ἔξεις τοῦ διαλογίζεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰς διαφόρους ταύτας περιόδους τῆς ζωῆς. Τὸν μὲν παῦδα θυμβόνει καὶ εὐφραίνει ἡ καινοφάνεια καὶ ἡ λαμπρότης ὅλου τοῦ πέριξ αὐτοῦ θεάματος. Ως δὲ πρὸς τὴν μητέρα, ἡ καινοφάνεια ἔξειλιπεν,—ἡ λαμπρότης ἐμφαράνθη, καὶ ὁ κόσμος παρίσταται εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της σοβαρώτερον κεχρωματισμένος,—έτησίως γινόμενος ἦτον καὶ ἦτον ἐλκυστικός: Ο παῖς εἶναι ἀσυλλόγιστος καὶ πλήρης χαρᾶς· Ανεύθυνος ὁν, ἐλαβε παρὰ τῆς Προνοίας τὸ χάρισμα τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι τὸ βάρος τῆς εὐθύνης. Ή δὲ μητρικὴ

καρδία γέμει φροντίδων. Βαρὺ φορτίον καταπιέζει αὐτή, ἀδιακόπως, ἀνήσυχον κάρμον τὸν ὄφθαλμόν της καὶ συνεσταλμένον τὸ μέτωπον. Τὸ τέκνον εἰθ μὲν καὶ ἀγάλλεται, καὶ εὔδαιμονεῖ χωρίς τινος αἰτίας. Γελῷ μόνον ἔνεκα τῆς ἐκ τοῦ γελῶν εὐχαριστήσεως, καὶ εύρισκει τὰ πάντα πηγὴν ἥδονης καὶ παιγνίου. Ή μήτηρ εἶναι σύννους καὶ περιωριμένη. Ο χρόνος ἐσωφρόνισεν αὐτήν. Αἱ ἀνησυχίαι ἐσωφρόνισαν αὐτήν· καὶ ἴσως ἡ λύπη· Τὸ τέκνον εἶναι πλήρες φαντασίας καὶ ζωηρότητος· τὰ πάντα βλέπει μεταμορφωμένα ἢ ηὗξημένα. Ο σοφᾶς καὶ αἰκαθέκλαι εἰς τοὺς ὄφθαλμούς αὐτοῦ φαίνονται ως ἀστράπτουσαι σημαῖαι· καὶ πνευματώδεις ἵπποι· βλέπει πύργους ἐντὸς τοῦ πυρὸς, καὶ λέοντας καὶ τίγρεις ἐπὶ τοῦ τοίχου· ἡ κοιλάς εἶναι ἀπεριόριστος χλόης ἔκτασις, οἱ δὲν τῇ ἐκκλησίᾳ συναθροίζομενοι ἀπειράριθμον πλῆθος. Εἰς τὴν μητέρα οἱ ἐκκλησιαζόμενοι φαίνονται ὀλίγοι, ἡ κοιλάς μικρὰ, ὁ τοῖχος ἀπλοῦς τοῦχος,—καὶ τὰ ἐπιπλα κοινὰ ἐπιπλα, πολὺ κατώτερα τῆς ἐπιθυμίας της. Ωσαύτως δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἥθικὴν ὄρασην. Η μήτηρ οὐδόλως ὑπόκειται εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κλέψῃ γλυκύσματα, νὰ φευσθῇ, νὰ κτυπήσῃ τοὺς μὴ εὐαρεστοῦντας αὐτήν. Άλλ’ ὁ παῖς, πλήρης ὁρέων καὶ ὄρμῶν ὅλων νέων καὶ ὅλων καθ’ ἔκαστην ἐνισχυομένων, ἀγώματος τῆς τέχνης τοῦ χαλινόνειν αὐτὰς,—ἀγνοῶν τὴν ἀνάγκην τοῦ χαλινόνειν αὐτὰς, παρεκτρέπεται ἀδιακόπως· ή δὲ μήτηρ, κρίνουσα τὰς παρανομίας αὐτοῦ ὡς ἥθελεν εἰσθαι ὄρθὸν νὰ κρίνῃ τὰς ιδικάς της, ἐπιλήπτεται καὶ ἀγανακτεῖ εἰς τὰ σφράλματά του, καὶ θαυμάζει ὅτι αἱ παραγγελίαι της ἐπενεργοῦσι τόσον ὀλίγον εἰς τὴν καρδίαν του. Ταῦτα πάντα συντείνουν εἰς τὸ διαχωρίζειν τοὺς μεσοκαρίτας ἀπὸ τοὺς νέους κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰσθήματα. Η μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον της,—προστατεύει αὐτό,—ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ,—ἄλλα πολλάκις δὲν καταλαμβάνει αὐτό. Δὲν ὑπάρχει ἀρμονία τις αἰσθημάτων. Τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰς ἐλπίδας, καὶ τοὺς φόβους, καὶ τὰς ἀτέλευτήτους φαντασίας τῆς νεανικῆς καρδίας, δὲν ἔκτιμη, καὶ ἐπομένως δὲν συμφερίζεται.

Οπου λείπει συμπάθεια μεταξὺ τοῦ γονέως καὶ τοῦ τέκνου, ἐκεὶ ὀλίγη μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐπιφρόνη τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου,—ἐκτὸς μόνον τῆς ἐπιφρόνης τοῦ φόβου καὶ τῆς ἔξουσίας. Τὰ τέκνα γνωρίζουσι, διὰ φυσικοῦ τινων χαρίσματος, μηδέποτε λανθανομένου, ποῖοι συμμερίζονται τὰ παιδικά των αἰσθήματα, καὶ ποῖοι ὅχι. Εάν θεωρῇς τὰ τραγίνα καὶ σχέδιά των ὡς ἀνάξια τῆς προσοχῆς σου,—ὡς μόδις ὑποφερτά, ὡς δυσάρεστον φορτίον, ἔνεκα τῆς ἔξι αὐτῶν προερχομένης κάποτε ἐνοχλήσεως, ταχέως θέλουν αἰσθανθῆν ὅτι σὺ καὶ ἔκεινα ἐλάβετε, τρόπον τινὰ, μέρη ἐναντία. Θέλουν αἰσθάνεσθαι ἀλλοτριωμένα ἀπὸ σοῦ, ὡς μᾶλλον θέλουν αἰσθάνεσθαι ὅτι σὺ ἀλλοτριώθης ἀπ’ αὐτῶν. Ωσαύτως καὶ ὡς πρὸς τὰς παραδρομάς των. Εάν μετέχῃς ἀπὸ τὰς αἰσθήματα των, ἔαν λαμβάνῃς ἐν φαντασίᾳ τὴν θέσιν των, καὶ σιγάζη-